

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 16	15. August 1915	64. Aargang

Tale af Ældste Charles W. Penrose

ved Generalkonferencen i Salt Lake City.

Holdt ved Eftermiddagsmødet, Søndag den 4. April 1915.

(Sluttet.)

Apostelen Paulus fremsætter i det første Korinthierbrev, at hvis Kristus ikke var opstanden, da kunne vi ikke opstaa; men at, hvis han er opstaaet fra de Døde, da skulle ogsaa vi opstaa; og han fortsætter med at vise, hvor almindelig denne Opstandelse skal blive, idet nogle skulle komme frem i de Retfærdiges Opstandelse og andre i de Uretfærdiges, og at der vil blive en forskjellig Grad af Herlighed blandt dem, som ere opstandne. Om I ønske at lære lidt mere desangaaende, fremsat i Tydelighed, saa læs det 88. Stykke af „Lærdommens og Pagtens Bog“, og I ville der finde Forklaringer, som kunne kaldes filosofiske saa vel som theologiske. De, som adlyde celestiale Love (de højeste og herligste Livsprincipper), ville derved saaledes forædle og udvikle, rense og helliggjøre deres Legemer, at de ville være beredte til at komme frem i „den første Opstandelse“ til celestial Herlighed, og da ville de blive „celestiale Legemer“, medens de, som ikke ville modtage Guds Love, der ere celestiale, det vil sige modtage ethvert Ord, som kommer fra Guds Mund, men kun ville adlyde en terrestrial, mindre herlig Lov, ville blive levendegjorte ved en Kraftindflydelse af den terrestriale Herlighed og modtage en Fylde af denne, hvilket vi ogsaa lære fra Meddelelsen om Synet, vi have henvist til. De ville ikke modtage „celestiale“ Legemer, men „terrestriale“, forskjellige fra hine i Herlighed; men Alle

blive opvakte fra de Døde og levendegjorte af den livgivende Aand, der levendegjør alle Ting. Og de, som ikke modtage og adlyde de terrestriale Love, men kun de telestiale, ville paa deres Opstandelsesdag komme frem med det mindst herlige Legeme, eller et „telestialt" Legeme, levendegjort ved en telestial Herlighedskraft. I Aabenbaringen i det 88. Stykke i Pagtens Bog, som jeg henviste til, lære vi, at de, som modtage telestiale Legemer, ville skride fremad, som i al Almindelighed Alt vil; thi „Fremskridt" er Universets Lov; alle forstandige Væsener, alle Personligheder, alle Individer med Intelligens ville faa Lejlighed til at skride frem ad visse Baner, efter visse Love. De, som ere værdige til at modtage et celestialt Legeme, skulle komme frem og modtage et Legeme lig Guds Søns herlige Opstandelses-Legeme, og de ville dvæle i hans Nærhed og hos Faderen i Herlighedens Boliger, medens de, som kun adlyde de terrestriale eller telestiale Love, efter at de ere forløste, ville komme frem paa den Maade, der er beskrevet; „men hvor Gud og Kristus bo" — saa bliver der sagt om de telestiale Væsener — „kunne de ikke komme evindeligen". Dette er et Svar paa enkelte af de Spørgsmaal, som ere fremsatte i nogle af vore theologiske Klasser. Alle disse Ting afhænge af Jesu Kristi Opstandelse. Jesus var i Sandhed Kristus, Livets Konge. Nogle enkelte af vore Brødre faa den Ide i Hovedet, at Kristus ikke er en Person, men en Kraft; men Jesus kaldes Kristus atter og atter baade i tidligere Aabenbaringer og i Aabenbaringerne, der ere givne os i denne sidste Tid. Han kaldes ogsaa med et græsk Ord: Logos, eller „Ordet", Guds-Ordet, der ikke betyder et udtalt Ord alene; men han kaldes Ordet, fordi Guds Ord kom til os gjennem ham og fandt et personligt Udtryk i ham. I det 93. Stykke af Pagtens Bog ville I kunne læse hans egne Ord om, at han var „Ordet", just som Johannes erklærede, at han udgik fra Gud, at han var i Begyndelsen hos Gud og var den førstefødte.

Her er et andet Punkt at lægge Mærke til hos denne store og extraordinære Personlighed. Jeg siger extraordinære, thi Jesus er i mange Henseender forskjellig fra alle Menneskenes Sønner. For det første kaldes han den førstefødte i Aandernes Verden; han kaldes den førstefødte i Brevet til Hebræerne og Kolossenserne; og i Begyndelses-Kapitlet af Johannes Evangelium kaldes han Guds enbaarne Søn (i 14. og 18. Vers). Et andet Sted i Skriften lyder: „Thi saa elskede Gud Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, at enhver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv." Her er to Erklæringer om, at han var den førstefødte, og han erklærer selv dette til os i en Aabenbaring angaaende sig selv, idet han siger: „Jeg var ogsaa i Begyndelsen hos Faderen og er den førstefødte." Nogle Folk have den Ide, at den førstefødte var den Person, der senere blev kaldt Satan, Lucifer, og som gjorde Oprør. Dette er en Fejltagelse. Kristus

selv slaar den Ide til Jorden, idet han erklærer med Bestemthed: „Jeg var ogsaa i Begyndelsen hos Faderen og er den førstefødte. Menneskene vare ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Det, som er Aand — den Del af Mennesket, som er Aand — var i Begyndelsen hos Gud"; men Jesus, som han blev kaldt paa Jorden, var den førstefødte, og han dvælede i Faderens Nærhed. Hvad var han? Faderen? Nej! Han kunde ikke være sin egen Fader, ikke heller sin egen Søn. Han var Faderens enbaarne Søn, „den Højestes Søn", og han var den førstefødte, og vi bleve siden efter fødte, hvad vore Aanders Forudtilværelse angaar. Kom denne aandelige Personlighed frem som en individuel, selvbevidst, tænkende og intelligent Aand med Handlefrihed? Vi ville svare: Da han var Faderens „Søn", arvede han naturlig Faderens Egenskaber, og saaledes gjorde vi paa lignende Maade, enhver af os; men paa Jorden var Jesus Guds „enbaarne" Søn, født af Jomfru Marie. Lad mig læse et Vers fra Lukas' Beretning med Hensyn hertil. Det er særdeles passende at læse Alt, hvad der blev sagt angaaende Jesus Kristus, fordi han var den største af alle Personer, som nogensinde have levet paa Jordens Overflade. I det første Kapitel af Lukas-Evangeliet blive vi gjorte opmærksomme paa en Profeti, udtalt af Døberen Johannes' Fader, angaaende Jesus, og vi læse ogsaa der, at han skulde blive kaldt „den Højestes Søn", og at Døberen Johannes skulde blive en Profet, der vilde gaa foran ham og berede Vejen for ham. I dette første Kapitel af Lukas have vi en Beretning om en Engels Tilsynekomst for Marie, som var en af de tjenende og administrerende Kvinder i Templet. Idet Engelen viste sig for hende, hilste han paa hende paa følgende Maade:

„Frygt ikke, Maria! thi Du har fundet Naade hos Gud. Og se, Du skal undfange og føde en Søn, og Du skal kalde hans Navn Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders, Throne. Og han skal være Konge over Jakobs Hus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige." (Luk. 1 : 30—33.) ..... Og Engelen svarede og sagde til hende: Den Helligaand skal komme over Dig, og den Højestes Kraft skal overskygge Dig; derfor skal ogsaa det Hellige, som skal fødes af Dig, kaldes Guds Søn." (35. V.)

Behøve I en mere forstaaelig Forklaring af denne Sag, der betragtes som et af de store Mysterier i den religiøse Verden? Hvis vi forstaa Ordene paa en ligefrem Maade, nøjagtig som de staa der, vilde de ikke være et Mysterium længere. Tro, hvad der er skrevet her af Lukas; thi dette er Sandheden. Jesus af Nasareth var Marias Søn, og han var Guds Søn, undfanget ved den Helligaands Kraft, som alle Ting ere, men ikke avlet. Nogle af vore gode Venner, som ønske at disputere med os, sige, at Mormonerne tro ikke paa sand evangelisk

Lære; thi de tro ikke, at Jesus var avlet ved den Helligaand. Hertil ville vi sige, at Skriften lærer ikke, at han var det. Den siger ikke noget Steds, at han var „avlet af den Helligaand". Den Helligaand hvilede paa Marie, men „den Højestes Kraft" overskyggede hende, og Sønnen, hun fødte, var Guds Søn. Han var Guds enbaarne Søn saa vel som Marias Søn. Han var den førstefødte i Aandernes Verden og Guds enbaarne Søn i Kjødet. Derfor indtager han, som jeg sagde, en extraordinær Stilling blandt Menneskenes Børn.

Hvis I ønske at læse mere angaaende Jesus i denne Henseende, læs da det første og andet Kapitel af Hebræerbrevet og det første Kapitel af Brevet til Kolossenserne, som jeg ikke har Tid til at læse her denne Eftermiddag, da jeg ikke ønsker at optage alt for megen Tid; men det er meget interessant at læse der, hvorledes Jesus Kristus var den største og den første, for at han kunde „bringe mange Sønner til Herlighed". Han var skabt i alle Henseender som hans jordiske Brødre, kun at han var uden Synd. Han havde et Legeme, dannet ligesom deres; det var født af Jomfru Maria; det var et kjødeligt, virkeligt Legeme. Han led alle de Piner og Smerter, som Mænd, Kvinder og Børn udstaa; han led, for at han kunde bære Menneskenes Synder; for at han tilsidst kunde dø, nedlægge sit Liv frivilligt for Menneskenes Overtrædelsers Skyld; thi han havde Livet i sig selv; og han opstod formedelst Guds Herligheds-Kraft. Han modtog det i Graven nedlagte Legeme igjen, og i dette Legeme blev han i enhver Henseende sin Fader lig.

Læs det 130. Stykke af Pagtens Bog, og I ville der se, at Gud, Faderen, har et legemligt Tabernakel, at han som en Aand har et Legeme af Kjød og Ben saa føleligt som Menneskenes, og Sønnen ogsaa; men den Helligaand er, som Navnet antyder, en aandelig Personlighed, ikke legemlig. Jeg ønsker at berøre dette Punkt lidt og opklare nogle Ideer, som flere af vore Brødre have med Hensyn hertil, og som af og til lede dem til Disputatser. De synes ikke at kunne forstaa, at „den Helligaand", den Person, der er talt om, kan være en „aandelig Personlighed", og at den hellige Aand, eller den Helligaand — thi Ordene ere brugte afvexlende, og oftest ensbetydende — alligevel kan blive „udgydt" og givet til forskjellige Folk paa samme Tid og paa forskjellige Steder, og at den kan gjennemtrænge alle Ting. Jeg vil henlede Eders Opmærksomhed paa, hvad Jesus talte med sine Disciple om før sin Død og Opstandelse, hvilket I kunne læse i det 14. og 16. Kapitel af Johannes Evangelium. (Jeg vil ikke læse Kapitlerne, men læs dem selv!) Det er godt at læse i Bibelen af og til, Brødre, om den end er „en gammel Bog". Skjøndt den er gammel, bliver den dog aldrig for gammel. Dens Lærdomme ere saa sande i Dag, som de vare, da de bleve skrevne. Vi kunne forstaa dette, hvis vi ere i Besiddelse af den samme Aand, i hvilken Bibelen blev skreven. I nævnte Kapitler siger Jesus til sine

Disciple: „Det er Eder gavnligt, at jeg gaar bort herfra; thi gaar jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke komme til Eder; men gaar jeg bort, saa vil jeg sende ham til Eder." (16. Kap. 17. V.) Han lærte dem, at denne Talsmand, den Helligaand, skulde vejlede dem ind i al Sandhed. Her nævnes et Individ, en Person, beviislig nok, som han talte om, en „aandelig Personlighed", som der er sagt i Aabenbaringen, jeg har henvist Eder til; men Herrens Aand, der somme Tider kaldes den hellige Aand, somme Tider den Helligaand, fordi Ordene, som jeg sagde, ere benyttede vexelvis, er en aandelig Kraft, der gjennemstrømmer alle Ting.

Blad videre frem til det 88. Stykke af Pagtens Bog, som jeg har henvist til, og I ville der læse fra det 7. til det 13. Vers, at der er en Aand, eller aandelig Indflydelse, som kaldes „Kristi Lys". Dette er ikke Kristus selv personlig, men det er Kristi Lys. Det hedder videre: „Som han ogsaa er i Solen, Solens Lys og den Kraft, hvorved den blev skabt. Ligesom han ogsaa er i Maanen, og er Maanens Lys, og den Kraft, hvorved den blev skabt. Ligeledes Stjernernes Lys og den Kraft, hvorved de bleve skabte. Og ligeledes Jordens Lys, og dens Kraft, den Jord, hvorpaa I staa. Og det Lys, som nu skinner, der giver Eder Lys, er formedelst ham, som oplyser Eders Øjne; hvilket er det samme Lys, der opliver Eders Forstand; hvilket Lys udgaar fra Guds Nærværelse for at opfylde det umaadelige Rum, det Lys, der er i alle Ting, der giver alle Ting Liv, der er den Lov, hvorved alle Ting styres." I andre af Guds Aabenbaringer til os, i Særdeleshed i det 29. Stykke af Pagtens Bog, ville I læse, at Gud siger, at han skabte alle Ting ved sin Aands Kraft, baade aandelige og timelige, „først de aandelige og derpaa de timelige". Alle Ting, som have Liv i Verden, i Guds store Univers, gjennem det uendelige Rum, ere levendegjorte ved denne Aand, og denne Aand er under Direktion af Faderen og Sønnen og Personligheden, der kaldes „den Helligaand"; denne aandelige Kraft udgaar fra Gud og gjennemstrømmer det umaadelige Rum. Saaledes ere vi belærte af Herren selv. Der er tre, som bære Vidne i Himlen, erklærer Apostelen Johannes i det første Brev, som han skrev, efter at han havde skrevet sit Evangelium. „De ere tre, som bære Vidne i Himlen, Faderen, Ordet og den Helligaand, og disse tre ere eet; og de ere tre, som vidne paa Jorden, Aanden og Vandet og Blodet; og disse tre forene sig til eet." (Joh. 1. Brev, 5. Kap., 7. og 8. Vers.) Som disse tre Substanser ere forskjellige fra hinanden, saaledes ere Faderen, Sønnen og den Helligaand tre forskjellige Individer; ikke een Person, ikke een Substans. Disse tre Personer ere de store, mageløse og mægtige Regenter og Herskere over Universet, og alle Ting komme under deres Bestyrelse; disse tre Personer virke i fuldkommen Harmoni, de ere eet i Virkekraft, og de ere een Guddom, paa samme Maade

som Kristus bad, at hans Disciple maatte alle blive eet, ligesom de vare eet. (Joh. Ev. 17. Kap., 11, 22.)

Der behøver ikke at herske nogen Tvivlraadighed i vort Sind angaaende disse vigtige Ting. Det er af Vigtighed, at vi have Kjendskab til den Gud, som vi tilbede — vor himmelske Fader; thi det er Faderen, som vi tilbede. Vi bede ikke til Sønnen eller til den Helligaand. Vi bede til Faderen i Jesu Kristi, Sønnens Navn, under den Helligaands Indflydelse og Vejledning. Naar vi gjøre dette, ere vi i Overensstemmelse med Herren, og vi gjøre, hvad det er befalet os at gjøre. Hvis vi ønske at komme til Faderen, maa vi komme til ham ved Sønnen. „Ingen kommer til Faderen uden ved mig“, sagde Jesus. Han er Midleren. Han var beskikket dertil. Han er den største og den mægtigste af alle Guds Sønner. Han var den førstefødte. Hvor mange Tidsaldre, eller Millioner af Tidsaldre, der ere forløbne, siden han blev den „førstefødte“, dette vide vi ikke; men at han havde en mægtig og lang Erfaring, fremgaar klart af hans Ord, at „Faderen elskede Sønnen og viste ham alle Ting, som han selv gjør“. Dette er Grunden til, at han „i Begyndelsen“, da Verden blev skabt, kunde skabe, ligesom Faderen. Faderen bad ham at nedstige i Universet og udføre visse Ting, og han vidste, hvorledes han skulde udføre dem; thi han havde set Faderen udføre dem. Han er den store Evighedshersker, den levende Guds Livsord, Faderens enbaarne Søn, den førstefødte af alle Guds Børn, som senere modtoge Legemer her paa Jorden. Kristus var ikke Adam, og Adam var ikke Kristus. Kristus gav Befalinger til Adam i Edens Have. Adam tilbad Faderen, og vi tilbede Faderen; vi tilbede ikke Adam. Adam er Hoved for Menneskeslægten, hvad Menneskenes legemlige Tilværelse angaar. Han er i saa Henseende sat som Hovedet, hvilket I kunne læse i det 107. Stykke i Pagtens Bog. Da Adam samledes med sine Efterkommere før sit Livs Afslutning i Adam-ondi-Ahman-Dalen og der udtalte over dem sin sidste Velsignelse, berettes der, at „Herren viste sig for dem, og de stode op og velsignede Adam, og kaldte ham Michael, Fyrsten, Ærkeengelen“. Dette er, hvad Adam var, før han kom til Jorden i sit timelige Legeme.

Vi læse fremdeles:

„Og Herren trøstede Adam og sagde til ham: Jeg har sat Dig til at være Hovedet — en Mængde Nationer skal udkomme af Dig, og Du er en Fyrste over dem evindeligen.“

Vi tilbede ikke Adam, men vi tilbede den samme Gud, som Adam tilbad. Adam tilbad Faderen i Sønnens Navn, som I ville se, hvis I tage „Den kostelige Perle“ og læse Mose Skrivelser angaaende ham og angaaende Enok. Brødre og Søstre! Vi elske og ære Jesus af Nasareth; vi ære ham som Messias; vi ære ham som Kristus; vi ære ham som Guds enbaarne Søn, hvad hans kjødelige Liv paa Jorden

angaar, i bogstavelig, ligefrem Betydning. Vi kunne forstaa dette. Vi ære ham som den førstefødte af al Guds Skabelse — i det mindste hvad denne Jord vedrører —. Han er Faderens Aabenbaring personificeret; somme Tider kaldes han baade Faderen og Sønnen. Disse Udtryk betyde ikke, at han er sin egen Fader eller sin egen Søn. Han repræsenterer Faderen. „I ham dvæler Guddommens Fylde legemlig." Han ligner nøjagtig Faderen, som Profeten Joseph Smith saa i Synet. Han er Faderens „udtrykte Billede". Gud er, hvad hans Væsen angaar, tilkjendegivet i Jesus af Nasareth; og vi elske og ære ham som Guds Søn; men vi tilbede og dyrke og adlyde som vor Gud alle Menneskeaanders evige Fader. Han er vor Fader og Gud og er Kristi Fader og Gud tillige.

Jesus Kristus døde for os. Døden kom ind i Verden ved Menneskets Overtrædelse. Vi vide dette paa Grund af Guds Aabenbaringer til os. Vi behøve ikke at spekulere paa, hvad der foregik, før Adam kom paa Jorden; thi det er ikke af Vigtighed for os at vide dette. Døden vandt Indpas ved Adams Fald. Adams Overtrædelse er betegnet med dette Navn i Guds Aabenbaringer. Livet blev givet gjennem Jesus Kristus. „Lig Alle dø i Adam, saa skulle og Alle ved Kristus blive levendegjorte." Kristus er opstanden. Halleluja! Æret være Gud i det Høje! Vor Forløser, Verdens Frelser, opstod fra de Døde, og i ham er der Liv. I Begyndelsen var han hos Gud, og han gav ham Liv, og dette Liv er Menneskets Lys og Verdens Lys; og det er Kristi Lys, som skinner fra Solen, og fra Maanen, og fra Stjernerne, og som er i alle Ting; og paa Guds udtalte Ord eller Kristi Bud vil Lyset skinne frem, uden at endog en elektrisk Knap er rørt, og de, som adlyde Lovene, ved hvis Adlydelse Velsignelserne modtages, kunne erholde Guds Gaver og blive oplyste ved dette hellige, aandelige Lys, hvad enten vi modtage det gjennem Faderen eller Sønnen eller gjennem den Personlighed i Guddommen, som kaldes den Helligaand, og som kom og udgjød Lyset med stor Kraft paa Pinsefestens Dag, og ligeledes paa den Dag, da Kirtland Tempel blev indviet. Helligaandens Magt og Tilstedeværelse var ved denne Lejlighed synlig paa samme Maade som paa Pinsefestens Dag. Og „Talsmanden, den Helligaand" er i Kirken, som lovet af Kristus. Trøsteren er her. Vore Hjerter blive trøstede formedelst denne Aands Tilstedeværelse i Guds Folks Midte. Faderen, Sønnen og Helligaanden (eller den Helligaand) ere Guddommen. De ere eet, og vi ere afhængige af dem, og de have gjengivet Evangeliet, som vi hørte i Formiddags. Priset være Faderen, Sønnen og Helligaanden for denne store og herlige Gave! Lad os fryde os, at vi leve paa en Tid, da Evangeliet i sin Fylde og Renhed er gjengivet, og at vi ere meddelagtige i dets Velsignelser.

Enhver af os kan modtage en eller anden speciel Gave fra den

guddommelige Aand. Der er mange Aandens Gaver, men det er den samme Aand, kun een Aand, som gjennemtrænger alle Ting. Det er den samme Aand, som giver Profetiens Gave, Helbredelses-Gaven, Tungemaalsgaven, og Gaven til at forklare, hvad der har været ytret i ukjendte Tungemaal; fremdeles Gaven at modtage Syner osv. Disse Gaver ere kun forskjellige Tilkjendegivelser af den samme Aand. De højeste aandelige Gaver modtage vi fra Faderen, Sønnen og Helligaanden gjennem Evangeliet! De ere i Besiddelse af alle Gaver i deres Fylde og kunne meddele dem. I den guddommelige Aands lavere Tilkjendegivelser gjør den sin Kraft gjældende i Naturens Rige paa forskjellig Maade: i Lys, i Hede, i Elektricitet. Denne guddommelige Aand er den Kraft, som gjennemstrømmer alle Ting, og ved hvilken Kraft Gud skabte og regjerer alle Ting. Vi kunne modtage Velsignelser ovenfra og Velsignelser nedenfra. Takket være Herren for, hvad der ved Evangeliet er aabenbaret til os! Takket være Herren, at han gav os sin enbaarne Søn, som døde, at vi maatte leve! Og hvis vi ville holde Jesu Befalinger og vandre i hans Lys og gjøre de Ting, som han befaler, vil han bringe os ud af Graven ved Kristi andet Komme. Han var Opstandelsens Førstegrøde. Efter ham skulle dernæst de opstaa, som skulle være hos ham, naar han kommer. Han kjender dem, og han vil kalde dem frem. Job troede dette, idet han tiltaler Herren i følgende Ord: „Du skal kalde, og jeg vil svare; thi Du skal have et Ønske med Hensyn til dine Hænders Værk.“ Æret være Gud, at han gav os sin Søn, Jesus Kristus, som er Opstandelsen og Livet! Vor Forløser vil vise sig i en kommende salig Stund, og vi skulle mødes med ham i Herlighed, hvis vi ville vandre paa hans Veje og holde hans Befalinger, og blive fyldte med hans hellige, retfærdige, dirigerende og oplysende Aand. Maa Herren hjælpe os at gjøre saaledes for Kristi Skyld! Amen.

— „Himlene vidne om den almægtige Guds Fuldkommenhed. Jorden er en udsprungen Knop blandt Universets Skjønhedsverdener; Solen er en Gnist fra hans Visdomsord; og Skyen er en Boble paa hans Magts Ocean. Hans Skjønhed er ubesmittet af selv den mindste Synd. Verdens Atomer gjorde han til Spejle, og Lyset fra hans Aasyn afprægede hans Guddomsherlighed i enhver af dem.“

Fra Zend Avesta, Persernes hellige Bog.

— Hvis en Mand skal komme i Besiddelse af en Fylde af Præstedømmets Kraft, maa han modtage den paa nøjagtig samme Maade, som Jesus gjorde, nemlig ved at holde alle Herrens Befalinger og villig adlyde alle Fordringerne med Hensyn til hans Huses Ordinancer.

Joseph Smith.

Søndag den 15. August 1915.

De trofaste Hellige, som dø i Adspredelsens Lande, skulle ikke miste nogen Velsignelse.

—

Ligesom Legemet trænger til Hvile efter Dagens Slid og Travlhed, saaledes nødsages ethvert Menneske, naar Livets Aften tilsidst kommer, til at nedlægge Vandringsstaven og søge den Hvile, som en kjærlig og alvis Fader har forordnet for sine jordiske Børn. Thi det er saaledes bestemt, at „Kjød og Blod kan ikke arve Guds Rige, ej heller kan Forkrænkelighed arve Uforkrænkelighed". En Forandring maa finde Sted, en Fornyelse fra et dødeligt til et udødeligt Legeme, hvilket kun kan ske ved at træde igjennem Dødens Port, idet Legemet i Opstandelsen fra de Døde gjenoplives paa Grund af den aandelige Livskraft, som var i Kristus, da han brød Gravens Baand og sejrede over Døden, og „som giver Liv og Uforkrænkelighed ogsaa til vore dødelige Legemer".

Da mange af de trofaste Hellige i Danmark og Norge i den senere Tid have taget Afsked med Jordelivets mange Besværligheder her i den trange Dal og ere gaaede til Hvile, og da der fremdeles findes mange ældre, svage Søskende i disse Lande, som lidt efter lidt liste hen imod den stille Fred, ville vi i faa Ord tilkjendegive vor Sympathi med Alle, som Sorgen har ramt, og med Saadanne, hvis jordiske Hus er svagt og udsat for at falde sammen.

Mange af disse ædle Sjæle, som saaledes ere gaaede paa hin Side Sløret, have uden Tvivl glædet sig i Haabet om en Gang i Tiden at blive indsamlede til Forjættelsens Land for der at indgaa i Herrens Tempel og paa Grund af deres Trofasthed modtage de lovede Velsignelser og, naar den jordiske Mission var omme, blive stedet til Hvile blandt Guds Folk i Zions Land. Da der uden Tvivl findes nogle iblandt de adspredte Hellige, som nære Frygt for, at de ville blive forglemte og deres Velsignelser blive tilbageholdte eller ikke blive saa herlige, hvis deres Legemer skulle blive henlagte i Moderjord i disse nordlige Lande, ønske vi at tale et trøstende Ord til alle Saadanne. I en Aabenbaring, given ved Profeten Joseph Smith, siger Herren blandt Andet: „Dersom I derfor ere hensovede i Fred, da ere I salige; thi ligesom I nu se mig og vide, at jeg er, saaledes skulle I komme til mig; Eders Sjæle skulle leve, og Eders Forløsning skal da være fuldkommen, og de Hellige skulle komme frem fra Verdens fire Hjørner." (Pagtens Bog 45 Kap. 46 V.) Da der nu findes i Tusindtal af saadanne ædle Sjæle, hvis Legemer slumre paa Fædres Grund, ædle

Mænd og Kvinder, unge saa vel som gamle, der i mange Tilfælde have bragt mange Ofre for Guds Sag og holdt trofast ud under Livets Kamp, er Forjættelsen til dem, at de skulle komme frem af Gravene og modtage et uforkrænkeligt Legeme lige saa vel som de Hellige, hvis Legemer hvile i Zions Land. Kan man tænke sig Muligheden af, at disse trofaste Sjæle skulle blive glemte eller miste en eneste Velsignelse, fordi deres Livstraad blev afbrudt, medens de boede i Adspredelsens Lande? Nej, en saadan Indrømmelse vilde ifølge vor Opfattelse være ensbetydende med en Indskrænkning af den frelsende Plans Rækkevidde og en Begrændsning af dens Kraft. Derfor hedder det ogsaa: „Ja, salige ere de Døde, som herefter dø i Herren; og naar Herren kommer, og det Gamle forgaar, og Alt vorder nyt, da skulle de opstaa fra de Døde og ikke dø derefter, og de skulle modtage en Arv fra Herren i den hellige Stad. Og salig er den, der lever og har bevaret Troen, naar Herren kommer; dog er det ham beskikket at dø, naar han har opnaaet et Menneskes Alder." (P. B. 45. Kap.) Videre siger Herren: „Den, som vedbliver i Troen og gjør min Villie, den samme skal sejre og faa en Arv paa Jorden, naar Forklarelsens Dag kommer." (P. B. 63. Kap.) „Thi en Basun skal lyde baade længe og højt, ligesom paa Sinaj Bjerg, og hele Jorden skal bæve, og de skulle komme frem, ja, de Døde, som døde i mig, for at modtage en Retfærdigheds Krone, og at blive iklædte, ligesom jeg er, og være hos mig, at vi maa være et." (P. B. 29. Kap.) Disse Forjættelser, tro vi, gjælde ikke alene dem af de Hellige, som dø og begraves i Zions Land, men enhver Mand og Kvinde, som paatager sig Kristi Navn ved at vise Lydighed til Evangeliets Love og Ordinancer, der formedelst Kristi forsonende Kraft ville komme Alle tilgode, som vedblive at følge den levende Guds Søns Exempel indtil Enden", hvad enten disse leve eller dø i Zions Land eller i Adspredelsens fjerneste Egne. De trofaste Hellige, som dø i Adspredelsen, ville derfor ikke blive beskaarne nogen Velsignelse.

Til Trøst for Forældre, som maa friste den tunge Skjæbne at give Afkald paa deres smaa, uskyldige Børn ved Døden, lyder Herrens Ord: „Men se, jeg siger Eder, at smaa Børn ere forløste ved min Enbaarne, fra Verdens Grundvold blev lagt. Derfor kunne de ikke synde; thi Satan har ikke faaet Magt til at friste smaa Børn, førend de begynde at blive ansvarlige for mig." „Den Karske har ikke Lægen behov, men de, som ere syge. Saaledes ere smaa Børn karske, thi de formaa ikke at begaa Synd, og Adams Forbandelse er borttagen ved mig, saa at den ikke har nogen Magt over dem." Jesus siger selv: „Lader de smaa Børn komme til mig, og formener dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til."

Som Følge af den Kundskab, Gud i sin Naade har givet os om den frelsende Plan, have vi Intet at frygte, hvis vi kun søge at vandre

paa Retfærdighedens Stier; thi om end vor Lod i Livet er iblandt de Fattige og Ringe, hvad jordisk Gods angaar, saa vide vi, at hos den Gud, vi tjene, er der ingen Persons Anseelse; ej heller vil han glemme dem, som søge ham; thi han har selv sagt: „Kan vel en Kvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? Om ogsaa de kunne glemme, da vil jeg, jeg ikke glemme Dig."

Troen paa Forjættelsen om Opstandelsen fra de Døde giver saaledes Trøst og Haab til de Sørgende og bringer en Glædesstrøm til det i Sorg sønderknuste Hjerte; thi hvo er den, som kan udholde Tanken om en evig Adskillelse fra sine Kjære uden at fortvivle. Tanken og Overbevisningen om, at en Gjenforening vil finde Sted, og at en Tid vil komme, da Døden ikke skal være mere, ej heller Sygdom eller Sorg, bør anspore os Alle til at stride for „Retfærdighedens Krone, som er henlagt til alle dem, som have elsket Guds Søns herlige Aabenbarelse".

Hans J. Christiansen.

Bøn af Missionspræsident Hans J. Christiansen ved Indvielsen af det nye Missionshus i Bergen

Søndag den 18. Juli 1915.

O Gud, Du vor evige Fader! Vi, dine Børn, dine Sønner og Døtre, have forsamlet os her denne Eftermiddag i den Hensigt at hellige og indvi dette Hus til Dig; og vi bede Dig, at Du vil lade din Fred og Velsignelse være os til Del paa denne Dag, som vi alle have længtes saa meget efter, saa at dine Børn, som bo i Bergen, kunne saa et Hjem og Tilholdssted, hvor de kunne samles for at dyrke Dig i uforstyrret Ro. Vi takke Dig, o Herre, for denne smukke Bygning, der er beliggende paa saa behageligt og passende et Sted, og vi bede, at din Fred og Velsignelse maa hvile over dette Hus for stedse. Vi hellige og indvi dette Hus, o Herre, til dit Navns Ære og til Fremme af din Gjerning i denne Del af din Vingaard. Vi indvi Grunden, hvorpaa dette Hus er bygget, samt Grundvolden, Murene, Taget, Loftet, Gulvet, Forhøjningen, Talerstolen og Alt, som hører til dette Lokale. Vi bede, at din beskyttende Haand maa være over dette Hus, saa at det maa blive beskjærmet mod Elementernes Rasen, mod Oversvømmelse, Ildebrand, Jordskjælv, Lyn og Torden samt mod onde Menneskers Vold. Vi bede, at enhver af dine Tjenere, som opløfter sin Røst i dette Lokale for at forkynde Evangeliets Principper, maa være inspireret ved den Helligaands Kraft, saa at deres Ord maa være dine Ord, o Herre, hvorved dine Pagtens Børn kunne blive opmuntrede og styrkede i Troen paa Dig, og at oprigtige og sandhedssøgende Sjæle, som komme her til Møde fra Tid til anden, maa lære Evangeliets frelsende Plan at

kjende og beslutte at vandre paa dine Veje. Vi bede Dig, at ethvert af dine Børn, som giver Møde i dette Lokale, maa føle og forstaa, at de befinde sig i et Hus, der er helliget og indviet til din Tjeneste, o Gud, vor Fader.

Vi takke Dig inderlig, fordi Du sendte Evangeliet til Jorden. Vi takke Dig for din Tjener Profeten Joseph Smith, til hvem Du aabenbarede din Villie i denne Tid og Slægt. Vi takke Dig for Kirkens nuværende Præsidentskab: for din Tjener Præsident Joseph F. Smith og for dine Tjenere, Præsidenterne Anthon H. Lund og Charles W. Penrose. Vi takke Dig for de tolv Apostler, der staa som dine specielle Vidner paa Jorden. Vi takke Dig for Kirkens præsiderende Patriark, for Overbiskoppen og alle ledende Mænd i din Kirke. Vi takke Dig, at Du har grundfæstet Zion paa Jorden i disse „de sidste Dage". Vi takke Dig for dine hellige Templer, som ere opførte i Zions Land. Vi takke Dig, fordi Du sendte Profeten Elias til Jorden for at overbringe din Tjener, Profeten Joseph Smith, de evangeliske Nøgler, hvorved „Fædrenes Hjerter vendes til Børnene, og Børnenes til deres Fædre". Vi takke Dig for din Tjener Erastus Snow, som blev sendt til disse nordlige Lande med det glædelige Budskab, at Du i din Visdom havde talet fra din himmelske Bolig og sendt Engle til vor Jord. Vi takke Dig for Evangeliets herlige Frugter; mange Tusinder af dine Sønner og Døtre i disse nordlige Lande have jo adlydt Evangeliet og befinde sig nu i Zions Land, hvor en stor Del af dem bo i deres egne Hjem. Vi takke Dig for dine Tjenere Andrew Jenson og Martin Christophersen og andre, som have virket med stor Iver for at fremme Evangeliets Værk i disse Lande, og som specielt have haft deres Opmærksomhed henvendt paa at tilvejebringe et Hjem for dine Børn i denne By, hvilket Arbejde, som de paabegyndte, vi nu have den Glæde at fuldføre paa denne Dag. Vi takke Dig, o Herre, for den Frihed, som er bleven os til Del i dette Land, saa at vi kunne forkynde det gjengivne Evangelium; og vi bede Dig i al Ydmyghed, at denne Frihed fremdeles maa blive dine Tjenere og dit Folk til Del. Velsign, Herre, dette Land for dine Børns Skyld, som bo her, saa at de, Landets Indbyggere, i deres daglige Gjerning maa have Lykke og Fremgang. Velsign Hs. Majestæt Kongen og hele den kongelige Familie. Velsign Storthinget og alle, som samles for at give Love til Landets Bedste, til det norske Folks Beskyttelse, saa at Freden maa blive bevaret og Folket stedse være i Besiddelse af Friheden til at dyrke og tjene Dig i Overensstemmelse med Samvittighedens Bydende.

Velsign alle dine Børn paa den ganske Jord. Velsign dine Børn, som leve i Danmark, i Sverige og andre Lande. Vær naadig mod dine Børn i de Lande, hvor Krigen raser. Beskyt dem af vore Søskende, som leve der, og som monne lide paa Grund af Krigens Rædsler. Velsign,

o Gud, Bergens Konference; velsign alle de Hellige, som bo her. Velsign din Tjener Adolph M. Nielsen, som præsiderer over denne Konference, samt hans Medhjælper, Broder Howard M. Andreasen. Vær ogsaa mild mod mig, din ringe Tjener, saa at jeg i Forening med mine Brødre maa blive i Stand til at udføre den Gjerning, hvortil vi ere beskikkede af dine Tjenere, som præsidere over din Kirke paa Jorden. Velsign og styrk din Tjener, Broder Niels Andersen i Aalesund, og enhver anden, som støtter din Gjerning i dette Land. Vi hellige og indvi til Dig dette Hus og Alt, som hører til det, og vi gjøre det med Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed og i Jesu Kristi, vor Frelsers Navn. Amen.

Festlig Sammenkomst i „Missionshjemmet", Korsgade 11, om Aftenen den 28. Juli 1915.

Onsdag Aften den 28. Juli afholdtes en særdeles vellykket Fest for Menigheden og Venner i vort Missionshus' store Lokale, der i Anledning af Festen var smukt dekoreret med Flag og duftende Blomster af mange forskjellige Slags og Farvetoninger, fra den røde Rose til den hvide Lillie. Flere Søskende vare nemlig blevne enige om at berede Missionspræsident Hans J. Christiansen en glædelig Overraskelse efter hans Tilbagekomst fra en udstrakt Missionsrejse i Norge, hvor han Søndag den 18. Juli blandt andre Embedshandlinger havde indviet det nylig tilbyttede Missionshus i Vaskerelvesgaten 1, Bergen, der bedre end Missionshuset i Store Markevej 36, som det var byttet for, egnede sig til Missionshus. Festen blev tillige af Komiteen, der forestod Festarrangementerne, betegnet som en „Æresfest" for alle Missionærerne; men for os Missionærer, der opholdt os paa Missionskontorerne til Stadighed, kunde vore kjære Søskende jo ikke komme afsted med at foranstalte nogen „Overraskelses"-Fest, som de fik saa godt Held med at arrangere for Præsident Christiansens Vedkommende. I Forbindelse med Festen havde Søskende „skillinget" sammen til et stort, flot Billede (Fotografi) af Broder Christiansen, der skulde „afsløres" og præsenteres for ham under Festen. Søster Mathilde Zabell og Broder Aage M. Kalmar, hvilke Søskende Præsident Christiansen for flere Aar siden havde døbt, forestod Festarrangementerne og bleve hjertelig bistaaede af Sangkorets Medlemmer og andre Brødre og Søstre i den herværende Menighed.

Det store Øjeblik kom! Præsident Christiansen blev kaldt hjem fra Broder Kalmars, hvor han efter Indbydelse havde været i Besøg, og hvor han blev opholdt længe nok til, at Bordene og Flag- og Blomsterdekorationerne kom i Orden. De Hellige vare nu komne tilstede i Fest-

lokalet, og som Missionspræsidenten, hvis „Bevægelser“ bleve vel „bevogtede“, traadte ind i Missionshusets Gaard, istemte Sangkoret med Kraft den smukke Salme: „Kom, Israels Ældster“, en Sang, som det saa mangfoldige Gange har været til Opmuntring for Kirkens Ældster og de Hellige at lytte til. Præsidenten tænkte først ved at høre Sangen, at det var Koret, som afholdt Sangøvelse, men da han aabnede Døren til det store Forsamlingslokale, var han med sin lynsnare Tankegang mindre end et Sekund om at forandre Mening!

Ældste Aage M. Kalmar fremstod nu paa Talertribunen, og paa de forsamlede Søskendes og Venners Vegne bød han Broder Christiansen hjertelig velkommen. Han anmodede Ældste Niels F. Green om at aabne Festen med Bøn. Koret sang dernæst Sangen: „Glade vi os sammenklynge“, hvorefter Søster Mathilde Zabell i velvalgte Ord holdt en hjertelig lille Tale, hvori hun specielt tolkede den Kjærlighed og Hengivenhed, Søskende havde for Præsident Christiansen. Det smukke Fotografi af ham blev nu „afsløret“, og Søster Zabell præsenterede det for ham med den Motivering, at Søskende ønskede, at Billedet skulde blive ophængt i det store Lokale. Broder Julius Tronier havde forarbejdet en ægte Mahogni-Ramme med smuk Stribeindlægning til Billedet, der nu sammen med Fotografier af andre af Kirkens Ledere pryder det store Forsamlings-Lokales Vægge. Missionspræsidenten holdt en smuk Takketale til de Forsamlede, hvorefter Søster Botilde Mikkelsen fremsagde et Digt, skrevet af hende selv i Dagens Anledning. Digtet indeholdt en Biografi af Præsident Christiansen fra hans tidligste Ungdom af, da han som Dreng løb omkring i Roskilde, hvor han er født. Digtet omhandlede dog særlig hans tolvaarige Missionsvirksomhed i Danmark og Norge. Broder Christiansen har nemlig udført 5 Missioner i Skandinavien, først en Mission i Danmark, dernæst to Missioner i Norge og derefter to Missioner i Danmark, hans nærværende Mission medregnet. Sangen: „Amerika“ blev derefter klangfuldt sunget af Korets Medlemmer.

De Tilstedeværende bleve nu indbudte til at sætte sig til Bordene og gjøre sig til Gode med Chokolade og Wienerbrød. Ældste James A. Hansen velsignede Maden. Bordene vare prydede med Blomster, hvis Skjønhed frydede Øjet, og hvis Duft virkede behageligt paa Næseorganerne samtidig med, at Appetiten blev tilfredsstillet. Under Bespisningen holdt Præsidentinden for Hjælpeforeningen, Kirsten Knudsen, en hjertelig Bordtale, i hvilken hun særlig omtalte Grenens fattige, syge og aldrende Medlemmer, som hun sagde, det var Kirkens inderligste Ønske at gjøre alt muligt for, saa at deres Kaar kunde lettes. Søndagsskolens Forstander, Ældste Jens P. Hansen, holdt ogsaa en Bordtale, i hvilken han udtrykte Menighedens Taknemlighed for, at Herren havde forundt Menigheden, at hans Tjenere, Missionærerne, virkede i dens Midte og

udbredte Evangeliets Lærdomme i Tale og Skrift. Vi havde stor Grund til at være Herren taknemlige, fordi vi vare blevne bekjendte med Evangeliets Lærdomme og delagtiggjorte i Evangeliets ypperlige Naadegaver. Forskjellige Musik-, Sang- og Deklamationsnumre bleve givne i Aftenens Løb og modtagne med stor Tilfredshed og Paaskjønnelse. Missionspræsident Christiansen sluttede Festen med Taksigelse.

Niels F. Green.

Afløsning. Ældsterne Erastus P. Peterson og Heber C. Johnson, hvilke Brødre have udført en hæderlig Mission henholdsvis i Aalborg og Aarhus Konferencer, løses med Tilladelse til at rejse hjem.

Ankomst og Beskikkelse. Ældste Andrew Mollerup fra Salt Lake City ankom den 7. August og er beskikket til at virke i Aarhus Konference.

Vidnesbyrd af Præsident Francis M. Lyman.

(Præsident for de tolv Apostlers Kvorum.)

„Jeg blev født i Begyndelsen af Aaret 1840 i Illinois den 12. Januar. Mine Forældre vare gode, pligtopfyldende Medlemmer af Kirken, som annammede Evangeliet i 1832, otte Aar før jeg blev født. De kom til Kirtland, Ohio, hvor de Hellige havde samlet sig i Kirkens første Tid, og bleve der gifte. Under Forfølgelserne af de Hellige i Missouri maatte de udstaa mange Gjenvordigheder, men derved styrkedes de i Troen. Under disse prøvende Omstændigheder blev jeg født. Den store Troskraft, der havde udviklet sig i mine Forældres Hjerter som Følge af de udstaaede Forfølgelser, blev dybt præget i min Sjæl. I vor Banebryder-Tilværelse og Virksomhed fra 1840—60 voxede jeg op til Mand under saadanne Forhold, at min Trosstyrke voxede samtidig med Udviklingen af mit Legeme, og Overbevisningen om Evangeliets Sandhed prægede sig uudslettelig paa min Sjæl og hele Konstitution, saa at al Tvivl blev udelukket. Guds Aand bar Vidnesbyrd til mit Sind og Hjerte om Faderen og Sønnen og om Profeten Joseph Smiths Mission som Bringeren af Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning og Uddeling, og derved blev jeg stedse oplivet i mit Sind og styrket i Aanden. Af disse Grunde har jeg aldrig været plaget af Tvivl med Hensyn til Guddommeligheden af dette Sidste-Dages Værk.

Medens jeg har bevæget mig blandt Menneskene i min Manddom og sammenlignet Sandheden, som Gud har skjænket os, med de falske Lærdomme og Forskrifter, som stamme fra menneskelige Kilder, har det levende Lys, som Evangeliet udstraaler, mægtig styrket mit Trosliv. En absolut Kundskab om, at Evangeliets Værk er Sandhed, har udviklet sig i min Sjæl. Jeg veed, at Evangeliet er „Sandheden, den hele Sandhed, og kun Sandheden".

Min evangeliske Virksomhed har været frugtbringende. De Syge ere blevne helbredede; de Blinde have faaet deres Syn; de Døende ere blevne kaldte tilbage til Liv og Helbred. „Tungemaalsgaven" og Individers Begavelse ved den Helligaand til at forklare, hvad der er bleven ytret i et ukjendt Tungemaal, med andre Ord Udlægningen af Tungemaal, er aandelige Gaver, som i rigelig Grad ere blevne givne, hvor jeg har virket i Kristi Tjeneste. Ligeledes Gaven at kunne bedømme Aander og aandelige Tilkjendegivelser. Jeg har set Guds beskyttende Magt gjøre sig gjældende, naar de Hellige ere blevne prøvede haardt og have udstaaet Gjenvordigheder af forskjellig Natur. Kirken er voxet i Magt og bestaar af Folk fra alle Nationer. Vi ere blevne samlede til Zions Land. Vi have opbygget Templer til Guds Navns Ære og udføre Ordinancer i dem for de Levende og Døde. Ordinancerne, vi udføre, gjælde for Tid og Evighed. De blive udførte ved det hellige Præstedømmes Fuldmagt, og Alt er forskjelligt og bliver udført paa en Maade, der er forskjellig fra den, som Nutidens kristne og hedenske Folk følge. Kun de Retfærdige og Rene af Hjertet kunne bestaa og vedblivende tilhøre Kirken.

Vi forstaa, at alle Mennesker, som ville, ere i Stand til at skue Evangeliets Lys og blive delagtiggjorte i det. Aanden og Vidnesbyrdet, som følger med dette Sidste-Dages Værk, kan blive Fælleseje for alle Mennesker. Jeg har taget Del i enhver Ting, der er forbunden med Evangeliets Værk, og har personlig kjendt alle Kirkens Hovedledere fra Joseph Smiths Tid til den nærværende, og jeg kan bevidne, at de alle vare sande Guds Tjenere, som ubesmittede bevarede Troen indtil deres jordiske Livs Ende. Der har dog været enkelte Tilfælde, hvor Mænd ikke have holdt ud til Enden, men have vist Forsømmelighed og Trossvaghed." (Afgivet den 14. August 1914.)

Dødsfald.

Ældste Bengt Monson Anderberg døde i Kjøbenhavn den 23. Juli 1915 og blev begravet paa Assistents Kirkegaard den 28. Juli. Missionspræsident Hans J. Christiansen holdt Talen i Lig-Kapellet og henvendte sig med trøstende Ord til hans efterladte Enke. Br. Anderberg havde, siden han sluttede sig til Kirken, stedse været Evangeliets Sag hengiven. Han var født i Hoby, Sverige, den 10 November 1838.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)